

Mười Năm 2008 - 2018

Mười năm...

ra trước, vào sau, tìm em chỉ thấy cái màu thời gian. Có khi màu đỏ, màu vàng...có khi tím sẫm hành lang nắng chiều. Mười năm, cái bóng tình yêu, vầng trăng đầu ngõ buồn hiu hạ huyền. Mười năm, không lẽ cái duyên trôi ngang như bóng con thuyền sang ngang?

Mười năm...

lắm lúc ngỡ ngàng, quét sân lá rụng, quét tàn nhang bay...Em từng đã đứng nơi đây, nhìn hoa buổi sáng nở hoài tới trưa, áo dài em gió phất phơ, tóc thề em gió chực chờ anh hôn. Mười năm, một giọt mù sương, giá băng đọng mãi trong hồn, giá băng!

Mười năm...

buồn lắm mười năm! Vào, ra, khép, mở, cửa, không thấy người...cả người đưa cánh thư thôi mà chờ đến nỗi mồ côi nỗi niềm! Hết thương, em hết đi tìm, anh trong kỷ niệm, coi chìm biển sông? Em từ khi có thành không, vòng tay anh khép, mở, bồng...khói sương!

Thơ anh, em nói, đọc buồn...tại sao cứ nhắc Nước Non làm gì? Triệu người đi...triệu người đi...đảo hoang là mộ, chim bay là trời...Chờ nhau núi lở sông bồi, phù sa anh ạ, đời đời phù sa...Hay là...em vốn là hoa, phù dung nhất đoá chiều tà hóa sao? Sao thì mọc tận trên cao, em thì hiện ở chỗ nào, anh thăm?

Mười năm...

một hướng Việt Nam...Áo dài ơi lụa tơ tằm Mã Châu...Ngày xưa khăn quăn ngang đầu, ngày Xuân đi hái trái sầu riêng ăn, em còn nhớ, có phải không, hàm răng em trắng, môi hồng suýt soa...Một đoàn quân mới đi qua rồi đoàn quân ngã, nước nhà ngã theo...Vượt biên rất vững tay chèo mà mưa, gió, bão...bay vèo ước mơ!

Mười năm...

rồi đó, bài thơ...làm cho em, đốt, khói mờ mắt anh. Lá trên cành lá còn xanh, em khăn áo buộc mà đành, Trời ơi!

Trần Văn Lệ

